

for Tiden ikke sjældent i Beværtninger, der efter Lükketid holdes aabne for en Forening. Naar den ulovlige Gæst her for at fri Værten for Ansvar erklærer uberettiget og uden Værtens Tilladelse at have sneget sig ind for, under det uigtige Foregivende at høre til Foreningen, at lade sig beværte, er det uheldigt, om Sagen dermed maa falde. Den Gæst, der saaledes aabenlyst erklærer under falsk Foregivende at have forskaffet sig beværtet, bør ikke gaa Ram forbi, hvad enten Erklæringen er sand, eller den er usand og kun afgiven for at hjælpe Værten.

§ 21. Naar Undtagelserne fra de almindelige Bevillingsregler have faste Grænser, frembyde de næppe Betænkelighed, og der er derfor næppe Grund til at nære Betænkeligheder ved andre end ved det sidste af de nævnte Undtagelsestilfælde. Men her er der ogsaa nogen Fare til Stede *dels* for, at Undtagelsesbestemmelsen skal blive misbrugt til Skade for Lovens Hensigt, *dels* for, at den Anvisning, der gives Ansøgere til Dispensation, skal forvolde Myndighederne Besvær og Bryderier. Alligevel har man under Hensyn til Lovens Uprøvetthed ikke turdet være den nævnte Ventil foruden. Kommissionen gaar ud fra, at der hos Kommunestyret vil uddanne sig faste Regler at gaa efter, der kunne modstaa Presset fra dispensationssøgende Ansøgere, samt at Indenrigsministeriet vil støtte Modstandsbestræbelserne ogsaa dér, hvor Kommunestyret selv viser sig vaklende.

Da de heromhandlede Dispensationer ofte kun skulle gøre Tjeneste som en foreløbig Hjælp¹⁾, til almindelig Bevilling opnaas, bør de formentlig være tidsbegrænsede.

§ 22. De nuværende Bestemmelser ere Næringslovens § 62 og Justitsministeriets Cirkulære af 27. Marts 1861. For at kunne lade opføre Præstationer til Gæsternes Underholdning kræves efter disse Politiets og, hvis det gælder dramatiske Opførelser i større Omfang, endog Justitsministeriets Tilladelse. Nogen Forandring heri har man ikke villet gøre, men man har ment, at Kommunalbestyrelsen skulde have Frihed til at give almindelige Regler for Polititilladelse og blandt andet fastsætte Afgiften for Tilladelserne, hvilken Politiet nu fastsætter.

Fra et Ædruelighedsstandpunkt er det Spørgsmaal ikke tilstrækkelig klaret, om Musik m. m. i Beværtninger bidrager til forøget Alkoholforbrug ved at drage flere Folk til Beværtningerne, eller om det ikke snarere bidrager til at vække Publikums Interesse for andet end det blot at drikke og altsaa er gavnligt for Ædrueligheden. Der bør i saa Henseende være vid Adgang for Kommunerne til at gøre Erfaringer.

§ 23. De nuværende Bestemmelser findes i Næringslovens § 62, Lov Nr. 73 af 23. Maj 1873 § 7, Justitsmin. Cirk. 7. Juni 1889, Justitsmin. Skr. 27. Maj og 23. Sept. 1890, Ind. Min. Skr. 7. Sept. 1889. Herefter er Værtshushold ved Markeder paa Landet tilladt enhver, der i sit Hjem har Beværterret, og i Byerne enhver, der paa Stedet har Beværterret. Til anden Lejlighedsbeværtning giver Politiet Tilladelse, men kun til de i Forvejen beværtningsberettigede (jfr. dog Tilladelsen til at afholde Dans efter Næringslovens § 62) og i Regelen kun til de i Jurisdiktionen beværtningsberettigede.

At overlade Kommunalbestyrelserne at give Tilladelserne kan næppe tilraades *dels* paa Grund af den Hurtighed, de heromhandlede Dispensationer ofte kræve, *dels* paa Grund af Sagernes i saa høj Grad personlige Karakter. Men derimod bør der formentlig for Kommunalbestyrelsen være fuld Frihed til at give almindelige regulerede Bestemmelser for, hvornaar Politiet maa give Tilladelserne, og blandt andet til at indskrænke Tilladelsen til at gælde alkoholfri Beværtning.

Nogle Indskrænkninger bør dog allerede fastslaaes af Loven, men i saa Henseende tiltrænger vistnok kun en af Forslagets Bestemmelser Omtale. Ved Auktioner er det for Tiden almindeligt, at der foregaar Beværtning med stærke Drikke, særligt med Brændevin og ofte uden Betaling paa Auktionssælgerens Bekostning. Denne Trafik har enten til bevidst Formaal eller medfører i hvert Fald, at Publikums Købelyst paavirket, at der med andre Ord fremkaldes Køb, som ikke vilde være komne i Stand, hvis de bydende havde været ganske upaavirkede, fuldt normale.

Baade fra et almindeligt moralsk og fra et Ædruelighedsstandpunkt maa denne Trafik formentlig fordømmes, og da det her drejer sig ikke om et almindeligt privat Salg, men om en Retshandling, et af Statens Retsembedsmænd foretagen Bortsalg, bør det være Lovgivningen magtpaaliggende, at den foregaar under værdige Former. Den vederlagsfri Udskænkning er forbudt i § 37, og samme Sted har Kommunalbesty-

¹⁾ Se S. 94.